

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **TTV spedice spol. s r. o.**, IČ 27484548
se sídlem Hradec Králové, Čechova 1100/20
zastoupena Mgr. Šimonem Slezákem, advokátem
se sídlem Hradec Králové, Ulrichovo nám. 737

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2017, čj. KUKHK-23148/DS/2017/Er

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 4. 2017, čj. MUDK-ODP/35103-2017/cm 23396-2016/cm. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu, kterého se dopustil jako provozovatel vozidla, a to podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného správního deliktu se dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 2. 5. 2016 v 11:51 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“, řidič vozidla x, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 61 km/h. Nezjištěný řidič tak porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
3. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně po oznámení přestupku vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k uhrazení částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, byla tedy naplněna podmínka daná uvedeným zákonem pro zahájení řízení o správním deliktu, když takový postup je obligatorní. Uvedená výzva je předpokladem pro zahájení správního řízení, neboť jednou z podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu je učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Dle žalovaného tato podmínka byla splněna a správnímu orgánu po tom, co věc přestupku odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, nic nebránilo v tom, aby zahájil řízení o správním deliktu se žalobcem jako provozovatelem vozidla. Správní orgán I. stupně v této věci na základě sdělení jména a adresy řidiče opakovaně zaslal výzvu k podání vysvětlení, avšak bezvýsledně. Žalovaný má zato, že pokud oznámený řidič na písemnost nereaguje, není povinností správního orgánu zasílat písemnost opakovaně. Uzavřel, že pokud není jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. V této souvislosti se zabýval i samotnou odpovědností provozovatele vozidla, která byla založena zákonem č. 297/2011 Sb., který novelizoval zákon o silničním provozu. K uvedenému žalovaný poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky splnění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku (konkrétního řidiče).
4. Dále se žalovaný zabýval otázkou konání ústního jednání dle příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

a uvedl, že v daném případě nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení ústní jednání nařizovat. Vyjádřil se rovněž k samotnému měření rychlosti a právní úpravě toho, které subjekty jsou oprávněny rychlost měřit.

5. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a uvedl, že byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

II. Shrnutí žaloby

6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
7. Napadené rozhodnutí žalobce označil za nesprávné a nezákonné. Dle jeho názoru nebyly splněny v řízení všechny zákonné podmínky pro to, aby byl jako provozovatel vozidla uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když dle odstavce 4 citovaného ustanovení lze správní delikt provozovatele vozidla projednat, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezhájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo event. řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
8. Žalobce uvedl, že jako provozovatel vozidla řádně využil svého práva k oznámení osoby řidiče, tuto osobu dostatečně identifikoval a správnímu orgánu nic nebránilo totožnost řidiče prověřit. Je povinností správního orgánu, aby tuto osobu předvolal k podání vysvětlení a objasnění situace v době spáchání skutku. Aniž by však správní orgán jednu ze zcela zásadních otázek správního řízení, tedy osoby pachatele přestupku důsledně zjišťoval, spokojil se toliko s formální výzvou adresovanou řidiči, přitom převzetí této výzvy bylo správnímu orgánu poskytovatelem poštovních služeb potvrzeno. Pokud jmenovaný na výzvu správního orgánu nereagoval a účelově a bezdůvodně tak mařil prověřování rozhodných skutečností, měl dle žalobce správní orgán za takové situace postupovat v souladu se správním řádem a pro náležité zjištění prověřovaných skutečností použít další instituty, které mu správní řád nabízí, a jmenovaného pak předvést podle ustanovení § 60 správního řádu. Dle žalobce je nepřijatelné, aby správní orgán uzavřel takové liknavé jednání jmenovaného tím, že je nekontaktní a osobou správnímu orgánu nedostupnou, když výzvu správního orgánu převzal, přičemž řádné převzetí jednoznačně prokazuje jak kontaktnost, tak dostupnost dotčené osoby. S takovým paušálním a zjednodušeným závěrem správního orgánu žalobce vyslovil nesouhlas.
9. Žalobce je názoru, že pokud správní orgán vyřešil otázku případného pachatele přestupku způsobem naprosto formálním, pak rezignováním na náležité splnění zákonných povinností pominul navržený důkaz žalobce jako provozovatele vozidla svědeckou výpovědí, který je ve vztahu k předmětu dokazování zcela zásadní, a výrazně tak zasáhl do práv žalobce, aby byly v řízení provedeny všechny důkazy jím navržené jako osobou, která čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu. Navíc takový postup v celém řízení správní orgán ani náležitě neodůvodnil, přestože takový rozpor se zákonnými ustanoveními žalobce namítá od počátku své procesní obrany.
10. Podle žalobce správní orgán nedostal důslednosti postupu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když přesto, že disponoval dostatkem informací k tomu, aby zjistil totožnost osoby, která předmětné vozidlo v době spáchání přestupku fakticky řídila a zahájil tak řízení o tomto přestupku proti této osobě, se jeho předvoláním k podání vysvětlení o objasnění situace v době spáchání přestupku nezabýval a bez dalšího přenesl odpovědnost za správní delikt na provozovatele vozidla. Žalobce zdůraznil, že řidič vozidla byl jednoznačně zjištěn, jeho osoba byla správnímu orgánu jednoznačně známa, a tedy správní orgán měl zahájit řízení s touto osobou. Na správní orgán nebyly

kladeny jakékoli nadstandardní a nepřiměřené požadavky na zjišťování osoby řidiče, když jej žalobce správnímu orgánu dostatečně označil se všemi potřebnými údaji. Správní orgán disponoval nejen jménem osoby řidiče, ale také jeho přesnou adresou, přičemž doručení výzvy ke sdělení vysvětlení bylo jmenovanému vykázano. Správní orgán nemusel zjišťovat jakékoli další údaje o řidiči, když mu byly sděleny žalobcem, který jimi disponuje na základě pracovního poměru mezi ním a jmenovaným. Tak jako je kladena na účastníky řízení povinnost využít k hájení svých práv a oprávněných zájmů všechny instituty, které mu zákon nabízí, a to postupně tak, jak vyžaduje zákon, je podle žalobce na místě na druhé straně žádat od orgánů moci výkonné, aby při výkonu jejich působnosti v souladu s právními předpisy a v rozsahu svěřeném jim na základě zákona, využili pro náležité zjištění prověřovaných skutečností další instituty, které jim právní předpisy nabízejí, v daném případě pak správní řád. V této souvislosti žalobce poukázal právní názor zdejšího krajského soudu v jeho rozhodnutí ze dne 15. 8. 2014, čj. 30 A 43/2014-40, v němž se vyjádřil v obdobné věci právě k zákonné povinnosti správního orgánu objektivně zjistit skutkový stav týkající se spáchaných přestupků.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu neshledal důvodnou.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření) vyhotoveného dne 6. 6. 2016, čj. MP/51689-2016/cm 17443-2016/cm, a spisového materiálu o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Dvůr Králové nad Labem, vydal dne 15. 7. 2016 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni žalobce sdělil, že v době spáchání přestupku řídil předmětné vozidlo J. B., nar. ..., bytem H. 408, L. Uvedl rovněž, že tento řidič již není jeho zaměstnancem.
14. Další písemností ze dne 2. 8. 2016 předvolal správní orgán I. stupně uvedeného řidiče k podání vysvětlení. Na výzvu převzatou dne 4. 8. 2016 uvedený řidič nijak nereagoval. Správní orgán I. stupně mu dne 3. 1. 2017 zaslal ještě jednu výzvu k podání vysvětlení, kterou uvedený řidič osobně převzal dne 5. 1. 2017, ani na ni však nereagoval.
15. Dne 15. 2. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dne 16. 2. 2017 vydal

rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že žalobce se dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Po podání odporu proti příkazu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, resp. jeho zástupce, o pokračování řízení po podaném odporu a o provedení dokazování mimo ústní jednání, které se mělo uskutečnit dne 5. 4. 2017. Uvedeného dne proběhlo provedení důkazů mimo ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Při něm správní orgán provedl důkazy listinami. Následně dne 7. 4. 2017 zaslal žalobce prostřednictvím zástupce správnímu orgánu vyjádření, v němž znovu vyslovil nesouhlas s dle jeho názoru nedostatečným postupem správního orgánu a zdůraznil jeho povinnost předvolat řidiče k podání vysvětlení a objasnění situace v době spáchání přestupku za pomoci využití dalších institutů dle správního řádu.

16. Dne 24. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUDK-ODP/35103-2017/cm 23396-2016/cm, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla zn. VOLVO, registrační značky x, nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 2. 5. 2016 v 11:51 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnici I/37, směr Jaroměř, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“, řidič tohoto vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, neboť mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 64 km/h, tj. po zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h rychlost jízdy 61 km/h. Nejistý řidič tak porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
17. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
18. Žaloba učinila spornou otázkou to, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu se žalobcem jako provozovatelem vozidla, tedy zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku před tím, než předmětné řízení o správním deliktu zahájil.
19. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se *„právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
20. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve

provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

21. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
22. Krajský soud při posouzení otázky naplnění podmínek pro stanovení odpovědnosti za správní delikt provozovatele motorového vozidla dle ustanovení § 125f a násl. zákona o silničním provozu a zejména posouzení naplnění podmínky spočívající v tom, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale správní řízení o přestupku vůči řidiči (pachateli přestupku) nezahájil a věc odložil, vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se již opakovaně touto otázkou zabýval. Tak např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, vysvětlil, že *„při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla ... Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. ... Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení ... nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* K účelu uvedené úpravy, která byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“* Ze smyslu právní úpravy a dosavadní judikatury je tedy zřejmé, že nezbytné kroky správního orgánu ke zjištění pachatele přestupku příliš daleko nevedou.

23. V přezkoumávané věci, jak je již shora uvedeno, žalobce označil k výzvě správního orgánu jako řidiče J. B., bytem H. 408, L. S touto osobou se však správnímu orgánu kontakt navázat nepodařilo. Jmenovaný totiž na jeho předvolání k podání vysvětlení ze dne 2. 8. 2016 ani ze dne 3. 1. 2017 nijak nereagoval.
24. Krajský soud má za to, že s ohledem na obsah správního spisu a výše nastíněné právní závěry, byly za popsané situace splněny podmínky pro to, aby bylo se žalobcem vedeno správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Za stěžejní krajský soud považuje to, že správní orgán I. stupně opakovaně (konkrétně dvakrát) zaslal žalobcem označené osobě (J. B.) výzvu k podání vysvětlení, přičemž ten na výzvu nereagoval a k podání vysvětlení se nedostavil. Jestliže podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz citovaný rozsudek čj. 8 As 110/2015-46) postačuje pro přijetí závěru o tom, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, to, že byla zaslána výzva k podání vysvětlení osobě, která byla provozovatelem vozidlem označena za řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a tato označená osoba se odmítne k věci vyjádřit, musí totožné platit i za situace, kdy se určitá osoba (provozovatelem označená za osobu, která měla v dané době vozidlo užívat) na opakovanou výzvu správního orgánu k podání vysvětlení opakovaně nedostaví, tedy *de facto* odmítne podat jakékoliv vysvětlení.
25. K žalobcově námitce, že řidiče správnímu orgánu řádně oznámil, a tedy že řidič vozidla byl jednoznačně zjištěn, že jeho osoba byla správnímu orgánu známa, a že tedy správní orgán měl zahájit řízení s touto osobou, nutno uvést následující.
26. Samotné tvrzení provozovatele vozidla spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. Krajský soud připomíná, že přestupky správní orgán projednává z úřední povinnosti (srov. § 67 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. zákona platného v době projednávání přestupku). Správní orgán zahájí řízení, jestliže věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu (§ 67 odst. 3 zákona o přestupcích). Podkladem pro zahájení řízení o přestupku je buď oznámení nějakého jiného subjektu, nebo poznatky z vlastní činnosti. Správní orgán věc odloží, nezjistí-li do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (§ 66 odst. 3 písm. g/ zákona o přestupcích). Je přitom na správním orgánu, aby na základě informací, kterými disponuje, posoudil, zda jsou důvody pro zahájení řízení o přestupku. V projednávaném případě správní orgán disponoval pouze tvrzením žalobce o tom, že řidičem byl J. B., a ten podat vysvětlení odmítl. Kromě tohoto žalobcova tvrzení správní orgán nedisponoval žádným relevantním důkazem, který by měl vést k zahájení přestupkového řízení. Ze správního spisu (ostatně ani ze žaloby) přitom nevyplývá, že by jiný důkaz (kromě svého tvrzení) žalobce předložil nebo navrhl. Za takové situace tedy neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán postupoval správně, pokud řízení o přestupku ani nezahájil, ale věc odložil. Není pak pravdou, že by správní orgán neodůvodnil neprovedení výslechu žalobce - viz strana 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Nutno rovněž podotknout, že v řízení o správním deliktu byl žalobce účastníkem řízení, nemohl tedy být vyslechnut jako svědek.

27. Krajský soud uzavírá, že za dané situace byly splněny podmínky pro zahájení správního řízení pro správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, protože žalobcem označená osoba coby údajný řidič k věci fakticky správnímu orgánu odepřel podat vysvětlení, což podle recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu postačuje pro závěr o tom, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Lze poznamenat, že provozovatel vozidla má ve své moci, komu vozidlo svěří, a měl by si být vědom, že eventuální důsledky takovou osobou zaviněného přestupku v konečném důsledku mohou dopadnout právě na něj jako provozovatele. Tento důsledek však není nespravedlivý, neboť je to provozovatel, kdo vozidlo přikazuje a svěřuje a kdo si současně pro tuto negativní eventualitu může s řidičem sjednat např. finanční záruku.
28. Dlužno dodat, že žalobcem poukazovaný rozsudek zdejšího krajského soudu čj. 30 A 43/2014-40 není na nyní projednávanou věc přílehlavý. V tam projednávaném případě totiž nebyla označená osoba řidiče správním orgánem vůbec řádně předvolána k podání vysvětlení, neboť správní orgán zaslal výzvu pouze obchodní společnosti, jejímž jednatelem označený řidič původně byl (v době zaslání výzvy však nikoliv), a takový postup byl soudem shledán jako formální a nedostatečný, proto bylo správnímu orgánu vytknuto, že se dostatečně nepokusil objasnit skutkový stav. O takovou situaci však v nyní projednávané věci nešlo.
29. Nad rámec uvedeného krajský soud konstatuje, že je nepochybně žádoucí, aby odpovědnost za protiprávní jednání nesli vždy ti, kteří se takového jednání dopustili. Na stranu druhou však *„nic nebrání zákonodárci v tom, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně obrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále 'dekriminalizoval' a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti“*. Nadto *„v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40). Je zcela na rozhodnutí provozovatele, komu své vozidlo svěří. Provozovateli vozidla navíc nic nebrání ani v tom, aby následně po řidiči, jehož jednání bylo základem správního deliktu provozovatele vozidla, případně nárokoval úhradu uložené sankce prostřednictvím příslušných institutů soukromého práva.

V. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. září 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně